

Boletín Noticiario del Ateneo Obrero Cultural

GRANOLLERS : CALLE DE TARAFÀ, 55

ART. 1.º Siendo exclusiva y esencialmente cultural la finalidad del Ateneo, no pueden, la Junta Directiva ni los socios, realizar en nombre y representación del mismo, actos públicos de significación política ni religiosa; no obstante, dentro del mismo podrá discutirse y estudiarse toda tendencia, escuela o doctrina.

(De nuestros Estatutos)

De la vida dels artistes

L'Home Crist en la creu, braços estesos, sota l'impuls d'una tortura o d'un inefable esguard d'infinit perdó, ja està enllestit. L'Artista acaba de plasmar l'obra seva. Gest tràgic, vestidura dura i impecable, turment i dolor alhora hom hi percep en el rictus d'aquell fang fet forma. I, més que res, la indesxifrable expressió del rostre màrtir, altera la serenitat de l'ésser. Què vol dir el dinamisme fulgurant, concentrat, de la imatge...? Tot d'una, befa i càstic; tot d'una, commiseració i deliri...

L'Artista està donant les darreres manipulacions a la forma complementària del Crist. Cal només ungir-li les nafres de les mans, dels peus i de la sina dreta amb una matèria vermellosa que simuli sang. Matèria impura per a tacar, embellint-la, la magestat de l'escultura sacral...

La Muller contempla extasiada la labor de l'Artista. I se sent identificada pregonament amb la sensibilitat de l'Espòs. En l'ànima hi cova devoció per l'obra seva. Per l'Artista, la Muller ha donat l'Amor. Per l'obra de l'Artista, la Muller donaria l'Amor i la sang...

No hi ha diners per a pagar la mixtura vermellosa. No hi ha ni uns miserables cèntims per a comprar una cosa més miserable encara, que ha de sintetitzar la Santa Dolor física de l'Home Crist... Res!... Ni un pa a la post, ni una almosta al rebost, ni una engruna per a l'ocellet de l'eixida...

L'Artista emmudeix... Cal terminar, cal aprofitar les miquerelles de fogositat anímica.

Però no hi ha la pintura vermellosa, la llepissosa matèria que en les mans eixorques d'enginy, empestifa sense embellir...

La Muller ofega en la gorja un clam de turment. Un regalim de sang vermella, jove, roja, sensible, pletòrica de tebior fembril, brolla mansament, com si no gosés, d'un trauc menut, menut, incissió feta amb les tisores de la Muller en el séu propi braç... La Muller dona la sang per l'obra de l'Artista...

I el Crist és acabat amb febre, amb daller, amb besades, amb Amor... I el Crist és fang fet cosa humana per gràcia de la flama divina de l'Artista i per gràcia de la sang de dona, llençada joiosament...

Veieu-la ací, la Imatge Santa! Ha vist la llum del món fent sofrir plaentment!... Així veuen la llum del món els fills dels homes! Fan sofrir, resignant...

Adés, però, en el rostre del Crist, fet

La Orquesta de Conciertos de la "Associació de Música"

En los tiempos que atravesamos, en que todo es gris, sin color e inarmónico, una idea altamente digna fué lanzada, dirigida al corazón de la ciudad: fundar una Orquesta de Conciertos en el seno de la «Associació de Música», puesta bajo el patronato de las entidades de Granollers.

Idea tan loable, obra culta y humanísima, fué como rayo de luz en las tinieblas en que estamos confundidos, con los sentidos atrofiados por una inactividad ciudadana casi crónica, que embrutece.

La labor que el patronato se propone realizar es meritoria por múltiples conceptos que omitimos enumerar; sólo el estar consagrada la Orquesta al cultivo y difusión de música pura, merece la más alta consideración de todos los ciudadanos, pues la ciudad toda cosechará sus frutos elevando su nivel espiritual.

El concierto inaugural, dado en la sala de espectáculos del «Casino de Granollers», constituyó un éxito franco y clamoroso; fué como un avance de futuras actuaciones en las que esperamos conocer la magnitud de gran número de producciones totalmente desconocidas para nosotros, a no ser por alusiones, recibidas de algún profesional de la música.

La idea inicial, febrilmente gestada, ha tomado forma; es ya una realidad; encontró quién con enérgico tesón supo llevarla a la práctica; quedan asperezas por limar; indudablemente surgirán obstáculos que saltar; ellos serán salvados. Como sus iniciadores, no faltarán hombres conscientes del valor de la obra a realizar.

Cuantos sientan vibrar su espíritu ante el arte que con más intensidad y más pureza refleja todas las sensaciones del alma, deben contribuir a que la obra no se malogre. Los obreros, los anónimos creadores de todas riquezas, los primeros; aportando nuestro entusiasmo, a la par que nuestro modesto aval, demostraremos una vez más que nuestro espíritu es buen receptor de toda vibración saturada de humanismo, de arte y de civilización.

obra pel geni de l'Artista i per la sang de la Muller, hi sura un deix de befa i de càstic, de commiseració i de deliri.

Xerrameca a desdir. Apologies sistemàtiques. Enfonssades malicioses. Artistes que no ho són i ho fan veure. Moltes obres exposades, molts plagis, molta estultícia i poc Art. Els «dilettanti» han trobat ja l'obra mestre. Es una pretensiosa dona esculturada que gesticula grotescament, amb lascívia premeditada, mostrant una nuesa eixorca de Bellesa, emmalaltida de inspiració i quasi fètida de tant que incita.

Allà hi ha Art?... Els beneïts en diuen Art, d'allò?... Per força han d'ésser curts de gambals els qui promulguen que allò és Art!...

I en la penombra, penjat prop del sostre, hi ha romàs debades, cercant qui el guati, el Crist obra de l'Artista. Es tan poc confortable aixecar la testa i fer l'esforç de fixar els ulls en el sostre, que ningú,—sinó

quiscun humil que de tant humil no pot ni opinar i que per tant no compta,—ha volgut o ha pogut fer-se'n esment d'aquella penjarella.

De sobte, un cerca-novetats veu el Crist estrany i humil ensems. I crida... Crida a la pleïade de borinots que hi acudeixen botzinant... I l'home paràsit qui fa Art per sibaritisme i per pedanteria, convençut de que crea, car en menja d'aquella faisó de crear, diu:

—No té mèrit, aquest Crist, perquè no té escola; no és de cap estil; és massa original; no s'hi beslluma gens d'Art...

I el crític que diu i escriu coses sense entendre-les, puix que per això cobra i per això el paguen, perquè fassi de savi, xerroteja:

—Es l'obra d'un autodidacte, mancat, però, d'autodidaxia; d'un ostracista, d'un místic frustrat. Es inconcebible i denigrant això en l'art de Fidies i de Praxítiles, tan ben consolidat per Scopas de Paros...